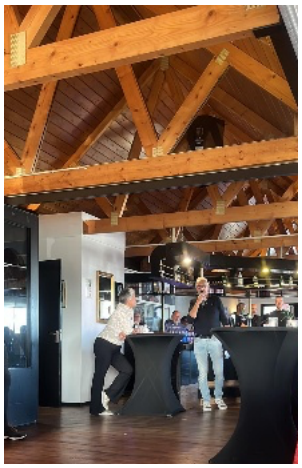
Hoe 5 eilanden 2 eilanden werden

over goede voornemens, vergeten zeil, nachtelijke koffie en de dunne lijn tussen uitdaging en plezier

De voorpret is al een tijdje bezig, maar op vrijdag 16 oktober komt het dan eindelijk dichtbij: de start van onze derde Duohanded! Om negen uur vertrekken Simon en ik met de auto naar Stavoren, de vaste ligplaats van de Generations. Even water tanken, brood kopen en losgooien. Alles volgens plan.
Om 11:50 uur gaat het grootzeil omhoog en zijn we op weg naar Lelystad. Het is een bezeilde koers en we liggen op schema. Voor de verandering zijn we op tijd in Lelystad zodat we rustig kunnen aankomen in plaats van ons te moeten haasten om op tijd bij het buffet te zijn). Wat een luxe; het voelt bijna te mooi om waar te zijn.
En inderdaad: halverwege de tocht komen we erachter dat we de heavy - onze kleine fok; ideaal bij hardere wind - in het huisje hebben laten liggen in Stavoren. Oeps. Terugzeilen lijkt niet een optie, dat zou veel tijd kosten en dus varen we door. Later komen we erachter dat dit wel het juiste besluit was om te doen. Het is achteraf makkelijk praten, een fenomeen dat we deze dagen vaker zullen tegenkomen. Wellicht dat iemand een auto ter beschikking heeft. Zo niet, dan is het zo en is misschien Stavoren een haven met een opdracht.

In de haven van Flevo Marina is de sfeer al goed en worden we hartelijk begroet door Elly en Frits. Wat een enthousiasme en energie hebben zij! Het buffet is weer gezellig en lekker. Er wordt al druk gespeculeerd over de opdrachten en welke verrassing ze voor ons in petto hebben dit jaar. Ik begin de spanning al weer een beetje te voelen. Frits houdt het simpel: “Gewoon een paar dagen lekker zeilen!”.

Simon en ik rijden na het buffet op en neer naar Stavoren. We mogen een kampeerbus lenen, ontzettend aardig! Het is sowieso een stukje rijden, maar dankzij een wegafsluiting wordt het een flink langere rit. Bovendien hebben we nog niet eerder met deze bus getankt. We denken te weten waar de diesel in moet, maar denken en weten blijken niet altijd hetzelfde te zijn … Na deze logistieke expeditie is een drankje om deze dag af te sluiten is wel nodig.

De dag van de start is ook weer een speciaal moment. Het programma is vol: vanaf negen uur spullen ophalen. Dit is onder andere de map met de tracker en de opdracht. Wanneer we ons nummer in de gezinapp doorgeven, komt de reactie vrijwel onmiddellijk: 67676767, haha!

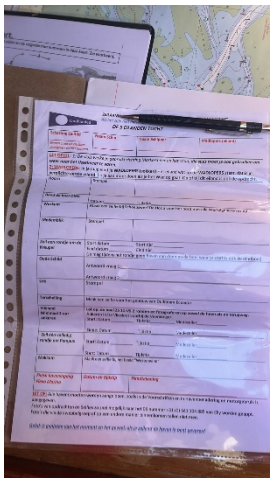

Ook andere dingen zoals een lekkere crème, een veiligheidssnoertje voor je telefoon en natuurlijk de mooie sweater met het logo van de Duohanded! We zijn weer verwend. Om tien uur volgt een kort palaver met koffie. Er is niet veel nieuwe informatie. Simon en ik nemen nog even een douche, kan nu nog. Staan we er netjes op bij de traditionele groepsfoto!

En dan is het tijd om richting het startschip te varen. Het is een behoorlijke drukte van boten. Wij starten om 13:00 uur. De Rosa is het startschip en de eigenaren zijn familie van Reid de Jong, de bedenker van deze tocht. Leuk weetje: Reid was goed in het bedenken van tochten en uitdagingen om het navigeren en de zelfredzaamheid te vergroten. Zelf varen deed hij niet. Je hoeft blijkbaar niet zelf aan het roer te staan om anderen flink aan het werk te zetten!

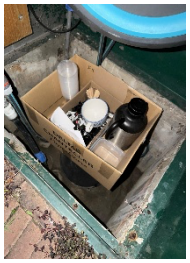

Simon ziet de drie vlaggen naast de mast hangen met de code en maakt de map open. We moeten snel besluiten: noord of zuid? Op basis van de weersvoorspellingen hadden we al voor zuid gekozen. En gezien de opdrachten op het Markermeer, lijkt dat prima. De schutting bij de sluis duurt wel even, maar dan kunnen we gaan en zijn we onderweg naar de eerste opdracht: rondje Pampus varen. We varen ruime wind en rond 17:00 uur bij Pampus. Het waait stevig, maar gaat prima.

Na Pampus zetten we koers naar Hoorn. Dat betekent aan de wind en dus kruisen. Zodra de schemering valt, wordt het al snel donker. We komen boten tegen die het rondje andersom varen en in Hoorn varen ook boten in en uit. Vorig jaar waren we hier overdag en schonken de havenmeester koffie, heerlijk was dat. En ook nu hebben ze weer om ons gedacht. In het bakje met de stempel staan een thermoskan met koffie en bekers! Dat zijn de kleine dingen die een mens gelukkig kan maken.

Op de wal staat een stel ons aandachtig gade te slaan en wanneer we klaar zijn met de handelingen en de koffie drinken stellen ze de vraag: wat zijn jullie aan het doen? Een begrijpelijke vraag. Het is ook een bijzonder gezicht van die boten die op dat tijdstip binnen komen varen en even later weer weggaan. En ze vonden het er heel gestroomlijnd uit zien hoe we afmeerden in alle rust op dit tijdstip. Mooi compliment!

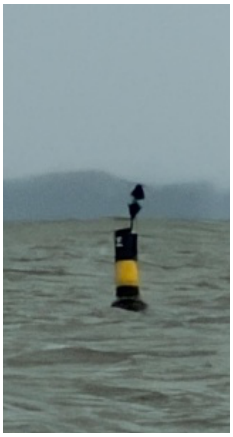

Het is inmiddels 23:10 uur en heel donker. De koers naar Lelystad is eenvoudig en bezeild. Het is koud, dus om de beurt warmen we op en drinken warme thee. Ook luisteren we de podcast van Sam, heel leuk gedaan. Om 02:25 uur leggen we aan in de Bataviahaven. De Tami Nori komt kort na ons binnen. Tijd om naar bed te gaan.

We hebben 58 mijl gevaren vandaag. Een mooie eerste dag, al zeggen we het zelf.

Simon is de volgende dag alweer vroeg in de weer. Hij wisselt de heavy om voor de genua. Om 08:40 uur varen we de haven uit. De voorspelling is dat de wind zal afnemen. Eenmaal na de sluis is dat niet zo en rollen we de genua weer in, dit is te veel zeil voor deze wind. Op de een of andere manier vangt de genua wind en rolt deels af. Simon is op het voordek de kotterfok aan het hijsen en krijgt dit erbij. Het wordt een behoorlijke worsteling om alles weer onder controle te krijgen. Uiteindelijk lukt het en varen we met twee reven in het grootzeil en de kotterfok naar het Enkhuizerzand. Veel zeil staat er niet op, maar dat is gezien de omstandigheden niet per se nodig. Al kruisend komen we er wel.

En dan wordt het weer een stuk aangenamer. De koers naar Medemblik is ruimer en het gaat heerlijk. Ook het rondje om de Kreupel gaat prima en Simon maakt een mooie foto van de ton waar het rondje mee begint. En dan op weg naar Medemblik voor een stempel. De havenmeester ontvangt ons vriendelijk, geeft ons de stempel en maakt tijd voor een praatje.

We mogen bovendien water en elektriciteit gebruiken als we dat nodig hebben. Wat een gastvrijheid!
We vullen ons drinkwater bij, wisselen de genua voor de heavy en gooien los. Ook het avondeten krijgt deze keer extra aandacht. De zelfgemaakte pompoensoep doen we alvast in een pan zodat we deze zo warm kunnen maken. Het koken was gisteren niet zo goed gelukt.

We varen om 15:43 uur de haven weer uit en de bestemming is of Workum of Makkum waar we in beide plaatsen een opdracht moeten doen. Het is afhankelijk van hoe hoog we kunnen varen of Workum bezeild is. Uiteindelijk is Kornwerderzand geworden. In het donker is het hier best lastig

navigeren met alle lichten, het windmolenpark en de blinde tonnen. We besluiten geen onnodige risico's te nemen en varen naar de sluis. Om 21:11 uur leggen we aan voor de sluis en overnachten daar met 4 andere boten. We hebben 55 mijl gevaren vandaag.

Simon heeft een goed plan bedacht: rekening houdend met de stroming en het moment van kentering bij de OM4 ton. De Brandaan, de Ike en de Stella zien hier ook wel wat in en besluiten hetzelfde plan te volgen.
Op Terschelling zullen we wel komen, maar voor morgen is het zuidoostenwind en dat is er tegenin. Simon ziet mogelijkheden en wil graag door. Ik kijk er op dat moment anders tegenaan. Voor mij is dit, in deze omstandigheden, een brug te ver. Ik zie het niet zitten om deze uitdagende etappe met deze wind aan te gaan.

Mijn balans tussen uitdaging en plezier is op dat moment ver te zoeken. En hoewel ik weet dat dit soort tochten nu eenmaal vragen om doorzettingsvermogen, moet het zeilen voor mij ook wel leuk blijven. Dat is makkelijker gezegd dan gedaan wanneer je samen aan boord zit, allebei je eigen grenzen en verwachtingen hebt.
Simon had het liever anders gezien en houdt hier een behoorlijke kater aan over. En dat snap ik. We zijn hier samen aan begonnen, met plannen en verwachtingen en zin in deze tocht. Dit was niet onze tocht… Tegelijkertijd is het ook onderdeel van de Duohanded: samen varen betekent niet alleen samen navigeren en de zeilen hijsen, maar ook samen omgaan met grenzen, teleurstellingen en keuzes: een proef voor onze relatie. De vraag dringt zich dan ook op: wat gaan we volgend jaar doen?

En zo wordt de 5 eilanden tocht voor ons een tocht van twee eilanden.

Deze editie laten we bezinken. We zijn weer een ervaring rijker, een paar mooie herinneringen erbij en genoeg stof om over na te praten. De Duohanded verloopt nooit helemaal zoals je van te voren denkt. En misschien is dat ook wel een onderdeel ervan.

Simon de Vries en Maaike Vos